

Sygn. akt II A Ka 19/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2022r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Dorota Tyrła

Sądu Apelacyjnego Rafał Kaniok

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2022r.

sprawy A. Z. (Z.) urodzonego (...) w W., syna J. i E. z domu S.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i z art. 224 § 2 kk

na skutek apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. i Z. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lipca 2020r. w sprawie sygn. akt VIII K 51/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt 5,

2. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 1 ustala, że oskarżony brał udział w opisaney w zarzucie zorganizowanej grupie przestępczej od grudnia 2016r,

3. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 3 wyroku:

- w ramach czynów zarzuconych w punktach III i IV uznaje A. Z. za winnego tego, że w dniu 6 marca 2017r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami podającymi się za funkcjonariuszy policji i prokuratora, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. Z. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 120.000zł, w tym kwotą 70.000zł należącą do jej rodziców K. i F. S., w ten sposób, że po wprowadzeniu pokrzywdzonej przez nieustalone osoby w błąd, że prowadzone są czynności służbowe przez policję w celu ochrony pieniędzy jej oraz rodziców i nakłonieniu jej do przekazania w tym celu w/w kwoty, udał się do miejsca zamieszkania M. Z. (1) przy ul. (...), gdzie jako przedstawiciel policji odebrał od M. Z. (1) kwotę 70.000zł należącą do K. i F. S., a następnie, po nakłonieniu pokrzywdzonej do wypłacenia z jej rachunku bankowego kwoty 50.000zł i jej pozostawienia w koszu na śmieci przy ul. (...), zabrał wskazaną kwotę, przekazując tak uzyskane środki ustalonej osobie celem dalszego dysponowania, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu działając jednocześnie w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- w ramach czynów zarzuconych w punktach VII i VIII uznaje A. Z. za winnego tego, że w dniu 26 kwietnia 2017r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami podającymi się za funkcjonariuszy policji, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000zł, w ten sposób, że po wprowadzeniu pokrzywdzonego przez nieustalone osoby w błąd, że prowadzone są czynności służbowe przez policję mająca na celu ochronę jego pieniędzy przed kradzieżą i nakłonieniu do pobrania kwot po 25.000zł z oddziałów Banku (...) przy ul. (...) i ich pozostawienia w koszach na śmieci, zabrał wskazane kwoty celem dalszego dysponowania, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu działając jednocześnie w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

i ustalając, że przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw obejmuje czyny opisane wyżej (pkt. 3) a nadto z punktów V, VI, IX, X i XI aktu oskarżenia, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

4. w zakresie rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 46 § 1 kk, zawartego w punkcie 7, a obejmującego obowiązek naprawienia szkody na rzecz M. i Z. R., zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz tych pokrzywdzonych w całości, solidarnie z pozostałymi współsprawcami, poprzez zapłatę kwoty 183 407,63zł (sto osiemdziesiąt trzy tysiące czterysta siedem złotych sześćdziesiąt trzy grosze),

II. wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy,

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego łączy i wymierza A. Z. karę łączną 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 16 maja 2017r. do dnia 15 kwietnia 2020r,

V. zasądza od Skarbu Państwa z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu:

- na rzecz adwokata E. S. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, obejmującą 23% VAT, za obronę oskarżonego,

- na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę (...) (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł, obejmującą 23% VAT, za reprezentowanie oskarżycieli posiłkowych Z. R. i M. R.,

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II AKa 19/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 lipca 2020r. w sprawie VIII K 51/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	<i>co do kary</i>	
#	<i>co do innego rozstrzygnięcia</i>	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	<i>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>	
#	<i>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>Zmiana</i>
---	-------------------------	---	----------------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----		

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego.</u></p> <p>1. W zakresie czynów z punktów IV, V, VI i IX wyroku:</p> <p>1.1 obraza art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na dowolnym, sprzecznym z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>uznaniu, że oskarżony popełnił te czyny.</p> <p>1.2 obraza art. 4 kpk, art. 92 kpk, art. 167 kpk, art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 kpk, art. 174 kpk, art. 366 § 1 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych o nadesłanie całości akt postępowania przygotowawczego PO V Ds. 74.2016, z których sprawa na etapie śledztwa została wyłączona, o przesłuchanie M. Z. (2), M. L. i M. Z. (1),</p> <p>1.3 rażąca niewspółmierność kary 7 lat pozbawienia wolności.</p> <p>2. W zakresie czynów z punktów I, II, III, VII, VIII, X i XI orzeczenie rażąco niewspółmiernych kar jednostkowych jak i kary łącznej.</p> <p>3. w zakresie czynu z punktu XII aktu oskarżenia – obraza art. 7 kpk przy ocenie zeznań świadków Ł. P. i P. S..</p> <p>4. w zakresie czynu z punktu I – obraza prawa materialnego – art. 278 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie i zastosowanie art. 280 § 1 kk.</p> <p>5. naruszenie prawa materialnego – art. 46 § 1 kk poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w części.</p> <p><u>Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. R. i Z. R..</u></p> <p>Obraza prawa materialnego – art. 46 § 1 kk – poprzez orzeczenie wyłącznie częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Apelacja obrońcy oskarżonego.

Zarzut 1.

1.1 Sąd Okręgowy nie uchybił kryteriom art. 7 kpk dokonując oceny dowodów, które legły u podstaw ustaleń faktycznych w zakresie przestępstw popełnionych przez oskarżonego na szkodę M. Z. (1) (zarzut IV), Z. W. (zarzut V), M. L. (zarzut VI) i W. W. (zarzut IX). Relacje pokrzywdzonych w połączeniu z zeznaniami J. K. – współsprawcy tych czynów, a w części także z wyjaśnieniami oskarżonego, stanowią wartościową podstawę poczynionych ustaleń faktycznych.

W zakresie przestępstwa oszustwa na szkodę M. Z. (1) i jej rodziców K. i F. małżonków S., ustalenia Sądu wynikają z relacji J. K., zeznań M. Z. (1), a po części wyjaśnień oskarżonego. Obrońca podważając ustalenie Sądu, że to oskarżony odebrał pieniądze od M. Z. (1), w szczególności kwotę 70.000zł należącą do jej rodziców, pomija, że A. Z. przyznał się do tego, że tą kwotę osobiście odebrał (k. 1134 ja udałem się do miejsca zamieszkania gdzie pokrzywdzona przekazała mi torbę z pieniędzmi, te pieniądze przekazałem później J. K....). Nie podważa słuszności ustaleń Sądu, że M. Z. (1) podając cechy wyglądu oskarżonego zeznała przyszedł młody mężczyzna ciemne włosy ciemna kurtka, wiek ok. 20 lat, niedużej postury (k. 554, t. III). Obrońca błędnie wywodzi, że taki opis nakazuje wykluczyć, by mężczyzną opisanym przez M. Z. (1) był oskarżony. A. Z., jak wynika z akt sprawy, jest mężczyzną średniego wzrostu i szczupłym, wręcz drobnej budowy ciała (k. 203-204 protokół

ogłędzin osoby oskarżonego – 173 cm wzrostu, 60 kg wagi, szczupły, lekko przygarbiona sylwetka; k. 230 jego zdjęcie w potwierdzeniu tożsamości). Podnieść przy tym należy, że z perspektywy pokrzywdzonych, którzy są osobami dojrzałymi, niektórzy w wieku bardzo zaawansowanym (od 65 do 89 lat), jest on osobą młodą. W taki sposób został on określony nie tylko przez M. Z. (1), ale także Z. R. (zarzut II; k. 21v do mieszkania weszło dwóch młodych mężczyzn...), A. W. (1) (zarzut X; k. 68 podszedł do mnie mężczyzna w wieku ok. 25-30 lat), czy A. W. (2) (zarzut XI; k. 186 przed samą klatką mojego domu stał już młody mężczyzna... był raczej młody, mógł mieć dwadzieścia parę lat...). Przywołanie zeznań tych pokrzywdzonych jest o tyle istotne, że do przestępstw na ich szkodę, w tym bezpośredniego z nimi kontaktu, oskarżony przyznał się. Chybione i to w stopniu oczywistym jest zatem wykazywanie przez obrońcę, że określenie oskarżonego jako młodego mężczyznę oznacza, że to nie on odebrał pieniądze należące do małżonków S. od ich córki M. Z. (1).

J. K. zeznając co do tego czynu jednoznacznie podał, że pieniądze w kwocie 120.000zł przywiózł mu oskarżony, były one włożone w kilka kopert opisanych kwotowo, schowanych w damskiej torebce (k. 548. (...)). M. Z. (1) zeznała, że w taki właśnie sposób, który uznać należy za charakterystyczny, spakowała pieniądze rodziców w kwocie 70.000zł i przekazała mężczyźnie, który przyszedł po nie do domu, czyli oskarżonemu. Pieniądze w kwocie 50.000zł, zgodnie z poleceniem, wypłaciła z rachunku bankowego i pozostawiła w koszu na śmieci. Relacja pokrzywdzonej pozostaje

zatem spójna z zeznaniami J. K., który podał, że te 120.000zł zostało odebrane w dwóch transzach. Raz odebrał od kobiety w domu a drugi raz chyba z banku 50.000zł (k. 548, 1295). Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że wbrew stanowisku obrońcy, relacje świadków są zgodne, spójne, a jako takie stanowiły wartościową podstawę ustalenia, że to A. Z. odebrał 70.000zł w mieszkaniu małżonków S. od ich córki M. Z. (1), a chwilę później, z kosza na śmieci, wyjął kwotę 50.000zł, wypłaconą przez nią z rachunku bankowego.

Bezzasadne są zastrzeżenia obrońcy oskarżonego także w zakresie ocen i ustaleń Sądu co do czynu na szkodę pokrzywdzonej Z. W. (zarzut V). Wskazać należy, że przestępstwo to zostało oskarżonemu przypisane w warunkach współsprawstwa z trzema nieletnimi oraz ustalonymi i nieustalonymi osobami, a jednocześnie Sąd nie przyjął, by to oskarżony A. Z. dzwonił do pokrzywdzonej, bądź wyjął z kosza na śmieci pieniądze, które Z. W., zgodnie z poleceniem, tam zostawiła. Z zeznań J. K. wprost wynika, że bezpośrednimi wykonawcami tego czynu były inne współdziałające z nimi osoby, które świadek i oskarżony oszukali przy rozliczeniu (k. 643 przyszedł do mnie A. Z. z M., czyli D. K. i powiedział, że „wywalili” ich na 20.000zł... podzieliliśmy się we czterech tymi pieniędzmi. Ja, A. Z. i Mleko wzięliśmy po 6.000zł a ten odbierający małałat dostał 2.000zł od (...) za odbiór...). W takich okolicznościach stanowisko obrońcy, że skoro dowody wskazują, że to nie oskarżony rozmawiał telefonicznie z pokrzywdzoną i nie odbierał pieniędzy, to wykluczyć należy jego udział w przestępstwie,

jest chybione i to w stopniu oczywistym.

Podstawę ustaleń Sądu w zakresie oszustwa na szkodę M. L. (zarzut VI) również zasadniczo stanowiły zeznania współsprawcy tego czynu J. K.. Świadek pamiętał zdarzenie, szczególnie w kontekście osoby oskarżonego podnosząc, że ten obawiał się tego oszustwa bo to jest za blisko domu (k. 551, 1295). Z całą stanowczością stwierdził jednak, że to A. Z. odebrał pieniądze od pokrzywdzonego, a wiedzę w tym zakresie posiadał od samego oskarżonego (k. jw. ...na bank odebrał je A. Z.). Co przy tym istotne, choć oskarżony nie przyznał się do czynu, to wyjaśnił, że J. K. proponował mu udział w takim oszustwie, ale nie zgodził się z uwagi na swój zły stan (k. 1134v). Przy tak ukształtowanym materiale dowodowym, samo to, że zeznania pokrzywdzonego nie pozwalają zidentyfikować oskarżonego jako sprawcy czynu, a do tego elementu materiału dowodowego sprawy skarżąca ograniczyła argumenty apelacji, nie uprawnia wniosku, by przestępstwa tego oskarżony nie popełnił.

Tożsama argumentacja znajduje uzasadnienie w przypadku przestępstwa popełnionego na szkodę W. W. (zrzut IX). Sąd Okręgowy szczegółowo wskazał, w oparciu o jakie dowody ustalił, że oskarżony był współsprawcą tego czynu i w tym zakresie odwołał się do relacji B. B. i J. K., którzy w oparciu o materiały z kontroli operacyjnej wskazali na oskarżonego jako swojego rozmówcę a uwzględniając czas i okoliczności zdarzenia, nie ulega wątpliwości, że dotyczą one oszustwa na szkodę tego pokrzywdzonego.

Przywołane dowody wprost przeczą wyjaśnieniom oskarżonego o jego obecności w czasie i miejscu tego przestępstwa, jednak bez odebrania pieniędzy bo nikt nie przyszedł (k. 1135). Stanowisko oskarżonego w tym zakresie jest także niezgodne z zeznaniami pokrzywdzonego, który pozostawił pieniądze w koszu na śmieci, zgodnie z poleceniami wydawanymi mu przez telefon.

Mając na uwadze sposób ukształtowania materiału dowodowego w przywołanym wyżej zakresie, chybiony i to w stopniu oczywistym jest zarzut apelacji, by dokonując ocen i ustaleń co do udziału oskarżonego w tych przestępstwach, Sąd Okręgowy uchybił kryteriom oceny dowodów wskazanym w art. 7 kpk, bądź naruszył zasadę obiektywizmu z art. 4 kpk. Sąd poddał ocenie całokształt materiału dowodowego sprawy i w oparciu o wynikającego z niego okoliczności poczynił ustalenia faktyczne, gdy skarżąca koncentruje się wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonych i to w tej jedynie części, w której wskazują, że nie byliby w stanie rozpoznać sprawcy. Okoliczność ta nie stanowi o braku możliwości zidentyfikowania oskarżonego, skoro na jego osobę wprost wskazują pozostałe dowody. Co przy tym istotne, choć pokrzywdzeni nie byli w stanie zidentyfikować sprawcy, to ich zeznania są na tyle spójne i szczegółowe, że nie pozostawiają wątpliwości w zakresie ustalenia poszczególnych zdarzeń w oparciu o relacje współsprawców tych czynów, przede wszystkim J. K., ale także B. B.. Nie zasługuje tym samym na uwzględnienie zarzut, by dokonując oceny zeznań J. K. Sąd dopuścił się obrazy art. 7 kpk. Nie negując okoliczności, że wobec

roli procesowej tego świadka ma on interes procesowy w składaniu określonej treści zeznań, to powyższe nie oznacza, by zeznania te były nieprawdziwe. Relacja świadka znajduje logiczne potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych a także utrwalonych materiałach z kontroli operacyjnej. Skarżąca pomija, że co do części czynów jest także zgodna z wyjaśnieniami oskarżonego, który niezależnie od tego co wyjaśnił na temat okoliczności podjęcia działalności przestępczej na szkodę starszych osób, tzw. metodą „na policjanta” to przyznał, że to z inicjatywy J. K. „latał na odbiory” (k. 1133v). Chybione jest zatem stanowisko, by dowód z zeznań J. K. był jedynym dowodem obciążającym oskarżonego i nie podlegał jakiegokolwiek weryfikacji.

Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniu obrońcy, szczegółowo zrekonstruował stan faktyczny sprawy, także w zakresie roli oskarżonego w poszczególnych przestępstwach. Nie ulega przy tym wątpliwości, że jego pozycja w grupie, choć istotna dla realizacji jej celów, statuowała go nisko w hierarchii. A. Z. wykonywał czynności bezpośrednio przy realizacji przestępstw, miał osobisty kontakt z pokrzywdzonymi, zatem był bezpośrednio narażony na identyfikację. Część pokrzywdzonych w toku czynności okazania tablic poglądowych bez wątpliwości wskazała na jego osobę jako sprawcę oszustw na ich szkodę (tak np. Z. R., zarzut II k. 274-276, 279-280; A. W. (2), zarzut XI, k. 201-202). W takich warunkach stanowisko obrońcy, by Sąd nie wykazał zainteresowania w ustaleniu rzeczywistej roli oskarżonego w popełnieniu czynów pozostaje sprzeczne z materiałem

dowodowym sprawy, jak też ustaleniami, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku, w szczególności co do tych czynów, co do których wyrok został zaskarżony w całości.

1.2 Sąd Okręgowy nie uchybił regułom prawa procesowego ujętym w art. 4 kpk, art. 92 kpk, art. 167 kpk, art. 170 § 1 pkt 2 , 3 i 5 kpk, art. 174 kpk i art. 366 § 1 kpk. obrońca przywołując zbiorczo wskazane przepisy prawa procesowego nie precyzuje, w czym dostrzega naruszenia zasad w nich ujętych.

Podnieść należy, że Sąd ma obowiązek przeprowadzić te dowody, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia i temu obowiązkowi sąd pierwszej instancji nie uchybił. obrońca nie wykazała, jakie dowody przeprowadzone w ramach śledztwa, z którego sprawa oskarżonego została wyłączona, miały istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia a przed Sądem zostały pominięte. Wbrew twierdzeniu obrońcy, oskarżony nie składał licznych zastrzeżeń co do niepełności materiału dowodowego, a podnosił wolę zapoznania się z aktami sprawy macierzystej w celu de facto sprawdzenia, jakie dowody tam zostały zgromadzone. W aktach sprawy, choć obrońca twierdzi odmiennie, znajduje się kompletny i czytelny protokół przesłuchania Z. R., w tym z czynności okazania pokrzywdzonemu tablicy pogłądowej (k. 18-23, 274-276, 279-280). Uwzględniając jednocześnie charakter zarzutów A. Z., jego rolę w przestępstwach, jak też sposób ich realizacji, brak jest jakichkolwiek podstaw do oceny, by materiał dowodowy sprawy był niekompletny.

Samo to, że oskarżony uważa inaczej, nie wskazując jakichkolwiek argumentów ocenę taką uprawniających, bądź chociaż uprawdopodobniających, w pełni uprawniało Sąd Okręgowy do oddalenia wniosku dowodowego w tym zakresie.

Co do dowodu z zeznań M. Z. (1) i M. L. podnieść należy, że pokrzywdzeni ci nie byli w stanie rozpoznać tego sprawcy, z którym mieli bezpośredni kontakt, przy czym co do M. Z. (1) to sam oskarżony nie neguje, że pierwszą transzę pieniędzy w kwocie 70.000zł osobiście od niej odebrał. Skoro zatem ustalenia Sądu w zakresie identyfikacji oskarżonego jako sprawcy przestępstw na szkodę tych pokrzywdzonych wynikają z innych dowodów, chybione jest wykazywanie, by brak bezpośredniego przesłuchania wskazanych pokrzywdzonych na rozprawie naruszał prawo oskarżonego do obrony. W zakresie przesłuchania brata oskarżonego M. Z. (2), to zgodnie z ustaleniami Sądu, wraz z oskarżonym, dopuścił się on przestępstwa na szkodę małżeństwa R. (zarzut II), przy czym ustalenia te wynikają także z wyjaśnień oskarżonego. A. Z. przyznał, że to on zastosował przemoc wobec Z. R. (k. 1134), co jest zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego (k. 22). W takich warunkach, uwzględniając jednocześnie okoliczność, że co do tego przestępstwa kwestionowana jest ocena prawna czynu, a nie ustalenia faktyczne, przesłuchanie brata oskarżonego pozostawało bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

1.3 Sąd Apelacyjny złagodził karę 7 lat pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego za ciąg przestępstw obejmujący czyny przypisane jemu w pkt. 3

zaskarżonego wyroku, zmienionym w pkt. I ppkt. 3 wyroku Sądu Apelacyjnego, jednak zmiana wyroku w tym zakresie nie wynikała z uwzględnienia zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 kpk, bo ten uznać należy za bezzasadny i to w stopniu oczywistym.

Sąd odwoławczy, stosownie do treści przywołanego przepisu, zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Taka zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by taka sytuacja zachodziła wobec oskarżonego.

Sąd Okręgowy przy wymiarze kary wobec oskarżonego za ciąg przestępstw uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w tym zakresie i właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 kk., miał na uwadze także te okoliczności, do których odwołuje się skarżąca, a to jego częściowe przyznanie się do czynów i wyrażoną wolę naprawienia szkód.

Sąd słusznie jednak uznał, że znaczny wymiar kary, jak i jej bezwzględny charakter determinuje

znaczna społeczna szkodliwość przypisanych mu przestępstw i taki też stopień winy oskarżonego. Oszukańcze działania na szkodę osób starszych, czy nawet w bardzo zaawansowanym wieku (przedział od 65 do 84 lat) z powołaniem się na działalność policji i prokuratury i wykorzystanie w ten sposób ich zaufania do instytucji państwowych oraz woli i chęci wsparcia działań tych organów, a następnie pozbawienie znacznych środków majątkowych, niekiedy całości tego, co zgromadzili, musi skutkować przyjęciem takiego sposobu działania jako istotnie zwiększającego ciężar gatunkowy czynów. Świadczy on także o wysokim stopniu demoralizacji oskarżonego. Uwzględniając przy tym dotychczasowy sposób życia oskarżonego zasadniczo odzwierciedlony w karcie karnej (k. 1606-1608), brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, by kara orzeczona wobec oskarżonego podlegała ocenie w oparciu o kryterium z art. 438 pkt 4 kpk.

Zmiana wyroku w tym zakresie wynikała zatem wyłącznie ze stwierdzonych uchybień w sferze prawa materialnego, omówionych w tej części uzasadnienia, która dotyczy zmiany wyroku z urzędu.

Zarzut 2.

Argumentacja przywołana powyżej znajduje zastosowanie także do oceny stopnia surowości kar orzeczonych wobec oskarżonego za pozostałe przestępstwa. Okoliczności sprawy, w tym te dotyczące warunków i właściwości osobistych oskarżonego oraz jego postawa w czasie procesu nie uzasadniają wniosku, by orzeczone wobec niego kary jednostkowe

cechowała surowość i to nadmierna w takim stopniu, że kar tych nie sposób zaakceptować.

Podstawową miarą surowości kary jest stopień wykorzystania sankcji. Za czyny nie objęte ciągiem przestępstw, Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu:

- za przestępstwo z art. 258 § 1 kk – rok pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk – 5 lat pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 224 § 2 kk – 8 miesięcy pozbawienia wolności,

a zatem ukształtował wymiar tych kar w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, bądź powyżej tej granicy, nie osiągając jednak nawet jego połowy (przy rozboju z art. 280 § 1 kk).

Tak wymierzone kary, przy uwzględnieniu wielokrotnej karalności oskarżonego, w żadnej mierze nie mogą być oceniane jako surowe, tym bardziej zatem surowe w stopniu, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 kpk. Przyjęty wymiar kar odzwierciedla ciężar gatunkowy każdego z przypisanych oskarżonemu przestępstw stanowiąc sprawiedliwą prawną-karną reakcję na ich popełnienie. Kary jednostkowe w przyjętym wymiarze spełnią cele wobec oskarżonego, w szczególności ten zapobiegawczy, ale także w zakresie prewencji ogólnej.

Zarzut 3.

Sąd Okręgowy z poszanowaniem art. 7 kpk ocenił zeznania policjantów Ł. P. (2) i P. S. (2) i słusznie uznał, że zrelacjonowane przez nich zachowanie oskarżonego w czasie doprowadzania go na

komisariat policji, a polegające na usiłowaniu ich kopania i wrywaniu się z chwytów obezwładniających, stanowiło przemoc w celu zmuszenia policjantów do zaniechania realizowania prawnej czynności służbowej w rozumieniu art. 224 § 2 kk. Z zeznań świadków wynika, że to właśnie agresywne zachowanie wobec nich oskarżonego i próba ucieczki skutkowały użyciem gazu łzawiącego i zapięciem kajdanek z tyłu.

Wbrew stanowisku obrońcy, relacje obu świadków co do zasadniczych elementów zdarzenia, w szczególności czynności podjętych wobec oskarżonego i jego zachowania, są spójne, logiczne a jako takie zasługują na uwzględnienie. Dla oceny prawnej zachowania oskarżonego bez znaczenia pozostaje efekt jego działań, bowiem czyn z art. 224 § 2 kk należy do przestępstw bezskutkowych i dla jego dokonania wystarczające jest wypowiedzenie groźby bezprawnej, bądź – jak w sprawie rozpoznawanej – zastosowanie przemocy, jeżeli jest motywowane chęcią osiągnięcia określonego w przepisie celu. Okoliczności podnoszone przez obrońcę, a to fakt skucia oskarżonego, nie wykluczają możliwości stosowania przez niego przemocy, gdy zasadniczo taki wniosek, oderwany od materiału dowodowego sprawy, skarżąca formułuje.

Zarzut 4.

Sąd Okręgowy słusznie uznał, że zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonego Z. R. (zarzut II) realizuje znamiona rozboju popełnionego w warunkach art. 65 § 1 kk, tym samym wyrok w tym

zakresie nie zapadł z obrazą art. 278 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie. Stwierdzić przy tym należy, że już sama konstrukcja zarzutu apelacji wyklucza jego skuteczność skoro obrońca wskazuje, że w zachowaniu oskarżonego nie można doszukać się wypełnienia znamienia „doprowadzenia człowieka do stanu bezbronności”, gdy Sąd ustalił, że oskarżony zrealizował znamiona rozboju przez stosowanie wobec pokrzywdzonego przemocy a nie działanie, na które wskazuje obrońca.

Istota rozboju polega na stosowaniu przemocy wobec osoby, groźby jej użycia albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu dokonania kradzieży jej rzeczy. Przywołane sposoby zachowania sprawcy muszą mieć miejsce przed zaborem rzeczy, lub co najmniej w chwili jego dokonywania, bowiem stanowią sposób wejścia sprawcy w posiadanie rzeczy osoby pokrzywdzonej. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony zastosował przemoc wobec Z. R. w czasie realizacji oszukańczego zaboru pieniędzy i kosztowności, gdy ten nie zgodził się na wyniesienie rzeczy do samochodu w celu rzekomego wykonania tam ich zdjęć. Ustalenie to wynika nie tylko z relacji pokrzywdzonego, ale także wprost z wyjaśnień A. Z. (k. 1134 ...gdy wziąłem te pieniądze, które były w kopercie, to starszy mężczyzna zorientował się, że coś jest nie tak i zastawił swoim ciałem drzwi wejściowe, ja wtedy złapałem go za rękę...; k. 22 zeznania Z. R. ...w przedpokoju miały być zrobione zdjęcia na taborecie, ale jeden z nich powiedział, że te zdjęcia będą dobrze zrobione w samochodzie. Ja zaprotestowałem

i próbowałem go zatrzymać przez zastawienie swoim ciałem drzwi wyjściowych z kuchni, lecz w tym momencie drugi z mężczyzn włączył się i mnie zatrzymał chwytając mnie za ręce...). Dla przyjęcia, że oskarżony zrealizował znamiona rozboju bez znaczenia zatem pozostaje podnoszona przez obrońcę okoliczność, że Z. R. dobrowolnie wpuścił sprawców do mieszkania i okazał posiadane pieniądze i kosztowności. Skoro pokrzywdzony nie zgodził się na wyniesienie przedmiotów do samochodu w celu rzekomego wykonania zdjęć, a taki plan realizowali sprawcy, w tym oskarżony, to na etapie, gdy zastosował on przemoc wobec pokrzywdzonego, sprawcy nadal podejmowali działania zmierzające do dokonania zaboru przedmiotów, byli w trakcie kradzieży, co wyklucza możliwość przyjęcia, by zastosowana przez oskarżonego przemoc służyła utrzymaniu się w posiadaniu rzeczy, a nie ich zaborowi.

Tym samym, stanowisko obrońcy, by przestępstwo na szkodę Z. R. podlegało ocenie z art. 278 § 1 kk, bądź jako kradzież rozbójnicza z art. 281 kk, nie znajduje uzasadnienia.

Wskazać przy tym należy, że z materiałów zabezpieczonych w toku kontroli operacyjnej wprost wynika, że sprawcy już na etapie planowania tego przestępstwa zakładali, że w razie potrzeby, użyją wobec pokrzywdzonych siły (k. 373, sesja 122). W takich warunkach, stanowisko obrońcy, że zachowanie oskarżonego w mieszkaniu małżonków R., w stosunku do Z. R., nie realizuje znamion rozboju, nie zasługuje na uwzględnienie, czyniąc

bezzasadnym zarzut apelacji w tym zakresie.

Zarzut 5 apelacji obrońcy.

Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych.

Choć oboje skarżący sformułowali tożsamy zarzut obrazy art. 46 § 1 kk, na uwzględnienie zasługuje wyłącznie stanowisko wyrażone w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Rację ma ta skarżąca, że wobec ustaleń Sądu Okręgowego i regulacji przywołanego przepisu, Sąd był nie tylko uprawniony, ale i zobligowany do uwzględnienia wniosku o orzeczenie naprawienia w całości szkody na rzecz pokrzywdzonych małżonków R., solidarnie ze współdziałającymi przy popełnieniu tego czynu.

Naprawienie szkody z art. 46 § 1 kk jest środkiem kompensacyjnym, do którego zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego. Tym samym, środek ten nie ma charakteru penalnego, co wprost wynika z art. 56 kk wyłączające stosowanie zasad wymiaru kary i środków karnych do środków kompensacyjnych. Skoro obowiązek naprawienia szkody z art. 46 § 1 kk orzeka się według przepisów prawa cywilnego, to zastosowanie znajduje art. 441 § 1 kc zgodnie z którym, jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Dla rozstrzygnięcia w tym zakresie nie ma przy tym znaczenia, czy współdziałający z oskarżonym odpowiadają w ramach tego samego postępowania, czy też w innym procesie, bądź z różnych przyczyn, postępowanie w stosunku do nich nie toczy się. Celem regulacji art. 46 § 1 kk w brzmieniu

tego przepisu obowiązującym od 1 lipca 2015r. jest zabezpieczenie praw osób pokrzywdzonych, także w zakresie możliwości uzyskania naprawienia całości szkody w ramach postępowania karnego. Tym samym, w przypadku ustalenia wysokości szkody i – zgodnie z art. 46 § 1 kk - skazania choć jednego sprawcy, nie ma podstaw do odmowy uwzględnienia wniosku o jej naprawienie w całości, przy zastosowaniu art. 441 § 1 kc. Zabezpieczenie interesów osób pokrzywdzonych przestępstwem obejmuje bowiem ich uprawnienie do żądania spełnienia obowiązku naprawienia szkody w całości od wszystkich sprawców, ale także od każdego z nich, przy czym spełnienie tego obowiązku przez jednego, zwalnia pozostałych (art. 366 § 1 kc). Wobec powyższego słusznie podnosi pełnomocnik oskarżycieli, że Sąd Okręgowy bezpodstawnie dokonał miarkowania wysokości odszkodowania z uwagi na to, że przeciwko pozostałym sprawcom nadal toczą się postępowania, gdy ta okoliczność nie mogła stanowić przeszkody dla uwzględnienia wniosku w trybie art. 46 § 1 kk według zasady ujętej w art. 441 § 1 kc.

Wobec przywołanych okoliczności, bezzasadny i to w stopniu oczywistym jest zarzut obrazy art. 46 § 1 kk sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego.

Wnioski

W apelacji obrońcy oskarżonego:

- o uniewinnienie od popełnienia czynów z pkt. IV, V, VI, IX i XII,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

<p>- o wymierzenie kary łagodniejszej za czyny z pkt. II, III, VII, VIII, X i XI,</p> <p>- o zmianę kwalifikacji czynu opisanego w pkt. II poprzez przyjęcie, że wyczerpał on dyspozycję art. 278 § 1 kk i wymierzenia za ten czyn łagodniejszej kary,</p> <p>ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>W apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. i Z. R. o zmianę wyroku w pkt. 7 poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz tych pokrzywdzonych w całości, solidarnie z innymi współsprawcami.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski apelacji obrońcy są bezzasadne z powodu takiej oceny zarzutów apelacyjnych, dokonana zmiana wyroku wynika z okoliczności, które Sąd Apelacyjny uwzględnił z urzędu.</p> <p>Wniosek apelacji pełnomocnika zasadny, co jest konsekwencją uwzględnienia zarzutu apelacyjnego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>1. Ustalenie początkowej daty czynu z art. 258 § 1 kk przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 zaskarżonego wyroku.</p>

	<p>2. Ustalenie, że wobec regulacji art. 11 § 1 kk czyny oskarżonego ujęte w zarzutach III i IV stanowią jedno przestępstwo popełnione na szkodę M. Z. (1) i jej rodziców K. i F. S., podobnie jak czyny ujęte w zarzutach VII i VIII popełnione na szkodę J. G..</p>
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>1. 1.Zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 kpk wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu, to zaś obejmuje jego datę. Sąd Okręgowy za prokuratorem przyjął datę końcową udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, datę początkową określając jako czas bliżej nieustalony. Tymczasem z materiału dowodowego sprawy wynika, że w oszustwach oskarżony uczestniczył od stycznia 2017r. (k. 461 wyjaśnienia J. K.), jednak już w grudniu 2016r. uczestniczył w przewożeniu pieniędzy z oszustw do Ł. (k. 870 wyjaśnienia B. B.). Tak ukształtowany materiał dowodowy obligował Sąd do sprecyzowania daty czynu zgodnie z wymogiem przywołanego przepisu.</p> <p>2. 2. Materiał dowodowy sprawy nie pozostawia wątpliwości, że dokonując oszustw na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych, z góry założony cel sprawców obejmował wyłudzenie jak największych kwot. Sprawcy szczegółowo wypytywali pokrzywdzonych o pieniądze i cenne przedmioty posiadane w domu, jak też środki gromadzone na rachunkach bankowych, nakłaniając do ich wydania. Przekonywali pokrzywdzonych, że biorą udział w działaniach policji mających na celu ochronę ich majątku, który czasowo, dla potrzeb tychże działań, muszą przekazać policji. Nie ulega zatem wątpliwości, że czynności wobec poszczególnych pokrzywdzonych, z perspektywy sprawców, w tym oskarżonego, objęte były jednym zamiarem i stanowiły jeden czyn (art. 11 § 1 kk). Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że zarówno M. Z. (1), jak i J. G. przekazali środki w dwóch transzach, ale z perspektywy sprawców, w ramach tego samego czynu. Choć pokrzywdzona M. Z. (1) zadysponowała także pieniędzmi swoich rodziców, to powyższe nie zmienia oceny, że wszystkie te okoliczności składają się na jeden czyn.</p>	

3. Te okoliczności skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 3 w ten sposób, że:

- w ramach czynów zarzuconych w punktach III i IV Sąd uznał A. Z. za winnego tego, że w dniu 6 marca 2017r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami podającymi się za funkcjonariuszy policji i prokuratora, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. Z. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 120.000zł, w tym kwotą 70.000zł należącą do jej rodziców K. i F. S., w ten sposób, że po wprowadzeniu pokrzywdzonej przez nieustalone osoby w błąd, że prowadzone są czynności służbowe przez policję w celu ochrony pieniędzy jej oraz rodziców i naklonieniu jej do przekazania w tym celu w/w kwoty, udał się do miejsca zamieszkania M. Z. (1) przy ul. (...), gdzie jako przedstawiciel policji odebrał od M. Z. (1) kwotę 70.000zł należącą do K. i F. S., a następnie, po naklonieniu pokrzywdzonej do wypłacenia z jej rachunku bankowego kwoty 50.000zł i jej pozostawienia w koszu na śmieci przy ul. (...), zabrał wskazaną kwotę, przekazując tak uzyskane środki ustalonej osobie celem dalszego dysponowania, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu działając jednocześnie w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- w ramach czynów zarzuconych w punktach VII i VIII Sąd uznał A. Z. za winnego tego, że w dniu 26 kwietnia 2017r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami podającymi się za funkcjonariuszy policji, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000zł, w ten sposób, że po wprowadzeniu pokrzywdzonego przez nieustalone osoby w błąd, że prowadzone są czynności służbowe przez policję mająca na celu ochronę jego pieniędzy przed kradzieżą i naklonieniu do pobrania kwot po 25.000zł z oddziałów Banku (...) przy ul. (...) i ich pozostawienia w koszach na śmieci, zabrał wskazane kwoty celem dalszego dysponowania, przy czym z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu działając jednocześnie w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

<p>i ustalając, że przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw obejmuje czyny opisane wyżej a nadto z punktów V, VI, IX, X i XI aktu oskarżenia, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd Apelacyjny zmniejszając do wskazanego wymiaru karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego za oszustwa popełnione w warunkach art. 91 § 1 kk nie ocenił odmiennie, aniżeli Sąd Okręgowy, ciężaru gatunkowego tych czynów, ani winy oskarżonego, uznał jednak, że wobec przyjęcia, że cztery pierwotnie odrębne zarzuty, stanowią dwa przestępstwa, to okoliczność ta, wprost przekładająca się na zakres skazania oskarżonego, powinna znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary poprzez jej złagodzenie.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>W całości co do winy i w części nie objętej zmianą.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Omówiono przy zarzutach apelacyjnych.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>1. uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt 5,</p> <p>2. w zakresie czynu przypisanego w pkt. 1 ustalenie, że oskarżony brał udział w opisanej w zarzucie zorganizowanej grupie przestępczej od grudnia 2016r,</p> <p>3. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 3 wyroku przyjęcie, że czyny zarzucone oskarżonemu w pkt III i IV stanowią jedno przestępstwo,</p>	

<p>podobnie jak czyny z zarzutów VII i VIII i ustalenie, że przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw obejmuje czyny opisane wyżej a nadto z punktów V, VI, IX, X i XI aktu oskarżenia, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono oskarżonemu nową karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,</p> <p>4. w zakresie rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 46 § 1 kk, zawartego w punkcie 7, a obejmującego obowiązek naprawienia szkody na rzecz M. i Z. R., zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz tych pokrzywdzonych w całości, solidarnie z pozostałymi współsprawcami, poprzez zapłatę kwoty 183 407,63zł (sto osiemdziesiąt trzy tysiące czterysta siedem złotych sześćdziesiąt trzy grosze),</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	
Omówiono wcześniej.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV.	Sąd Apelacyjny wobec zmiany zaskarżonego wyroku obejmującej m. in. wymierzenie nowej kary jednostkowej za przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw, na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk, kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego połączył i wymierzył A. Z. karę łączną 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając w przedmiocie kary łącznej, Sąd miał na względzie te wszystkie okoliczności, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia w tym zakresie, a zatem przede wszystkim zakres jego działalności przestępczej odzwierciedlony w ilości przypisanych mu czynów (12	

przestępstw), to, że godziły w różne dobra prawne, bowiem zasadniczo były skierowane przeciwko mieniu (art. 286 § 1 kk), ale także zdrowiu (art. 280 § 1 kk), działalności instytucji państwowych (art. 224 § 2 kk) i porządkowi publicznemu (art. 258 § 1 kk). Sąd uwzględnił jednocześnie stosunkowo nieznaczny przedział czasowy, w jakim oskarżony popełnił przestępstwa, obejmujący okres od grudnia 2016r. do 16 maja 2017r. W świetle tych wszystkich okoliczności, ukształtowanie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie asperacji, w nieznacznym stopniu ponad dolny próg kary wynikający z art. 86 § 1 kk, tak orzeczoną karę czyni sprawiedliwą, zasłużoną, prawidłowo odzwierciedlającą cały zakres przestępczej działalności oskarżonego. Kara łączna w wymiarze przyjętym przez Sąd Apelacyjny spełni przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, bowiem uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w szczególności charakter czynów oskarżonego i wynikające z tego jego właściwości i warunki osobiste, trudno prognozować, by względem jego osoby wychowawczy aspekt kary mógł mieć znaczenie priorytetowe.

Sąd Apelacyjny wobec orzeczenia nowej kary łącznej, na podstawie art. 63 § 1 kk, zaliczył oskarżonemu na jej poczet okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 16 maja 2017r. do dnia 15 kwietnia 2020r.

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>V.</p> <p>VI.</p>	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na rzecz adwokata E. S. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, obejmującą 23% VAT, za obronę oskarżonego, - na rzecz adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1.476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł, obejmującą 23% VAT, za reprezentowanie oskarżycieli posiłkowych Z. R. i M. R.. <p>Wysokość zasądzonych kwot wynika z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 7 i § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p> <p>Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że jego sytuacja materialna, w tym perspektywa wieloletniego pobytu w zakładzie karnym uzasadnia takie rozstrzygnięcie.</p>

7. PODPIS

Dorota Tyrała Ewa Gregajtys Rafał Kaniok

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara	

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody w całości	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	Uchylenie	#	Zmiana